

Китоби Дониёл — Шумораи наваду ду

*Ошкор сохтани нубувват: Татбиқи секаратаи шаш ояти охирини
Дониёл ва нури пешрави фариштаи сеюм*

Jeff Pippenger

2024-02-25

Дар ҳаракати миллерӣ афзоиши дониш кушода шуд, ва он пеш аз ҳама, вале на танҳо, протестантҳои эътирофкунандаи Иёлотӣ Муттаҳидаро имтиҳон кард. Сардис, калисое ки аз торикии ҳукмронии папагӣ берун меомад, ба сӯи фаҳмиши комилтари Инчил роҳнамоӣ мешуд, ки он ҳангоме ошкор мегардид, ки муқаддасгоҳи осмонӣ дар осмон кушода шуд. Дар ҳаракати фариштаи сеюм афзоиши дониш 11 сентябри соли 2001 кушода шуд ва он адвентизми Лоодиқияро дар саросари ҷаҳон имтиҳон кард. Аз ин сабаб, ҳақиқате ки дар шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳ тасвир ёфтааст, ва манбаи афзоиши дониш мебошад, аз ҷониби адвентизми Лоодиқия муқовимат карда шуд.

«Он шумораи ками бинокорони содиқ бар бунёди ҳақиқӣ (1 Corinthians 3:10, 11) ҳайрон ва боздошта мешуданд, зеро партовҳои таълимоти бардурӯғ пеши роҳи корро мегирифтанд. Монанди бинокорони бар девори Ерусалим дар айёми Нехемё, баъзеҳо омода буданд бигӯянд: “Қуввати борбардорон суст шудааст, ва партов бисёр аст; ба тавре ки мо наметавонем бино кунем.” Nehemiah 4:10. Аз муборизаи доимӣ бар зидди таъкиб, фиреб, шарорат ва ҳар монетаи дигаре, ки шайтон метавонист барои монё кардани пешрафти онҳо тадбир кунад, ҳаста шуда, баъзе касоне ки бинокорони содиқ буданд, дилсард гардиданд; ва ба хоҳири осоиш ва амнияти молу ҷони худ, аз бунёди ҳақиқӣ рӯй гардониданд. Дигарон бошанд, ки аз муқовимати душманони худ ҳарос надоштанд, далерона эълон карданд: “Аз онҳо натарсед: Худовандро, ки бузург ва саҳмгин аст, ба ёд оваред” (verse 14); ва онҳо ба кор идома доданд, ҳар яке бо шамшерӣ худ бар камараш баста.» Ephesians 6:17.

«Ҳамон рӯҳи адоват ва муқовимат ба ҳақиқат душманони Худоро дар ҳар аср илҳом бахшидааст, ва аз хизматгори Ӯ ҳамон ҳушёрӣ ва вафодорӣ талаб карда шудааст. Суханони Масеҳ ба шогирдони аввалин ба пайравони Ӯ то поёни замон низ дахл доранд: “Он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: Бедор бошед.” Марқӯс 13:37». Ҷанги Бузург, 56.

Пешниҳоди паёми шаш ояти охирини Дониёл дар муҳити хизматгузориҳои худтаъминкунандаи адвентизми Лоодиқия оғоз ёфт ва баъдан, бо гузашти вақт, бо илоҳиётшиносони маъруф (донишмандон)-и адвентизми Лоодиқия рӯ ба рӯ гардид. Силоҳҳое, ки барои қўшиши беътибор сохтани ин паём ба кор бурда шуданд, пайваста боиси нури бештар ва равшании дақиқтари он оятҳое мегардиданд, ки мавриди баррасӣ ва ҳамла қарор доштанд. Он ҳамлаҳо дар ниҳоят ба фаҳмишҳои нубувватие оварда расонданд, ки пештар шинохта нашуда буданд, вале баъдан муқаррар гардида, ҳамчун қисми нури пешрави фариштаи сеюм ошкор шуданд.

Миллеритон танҳо чор подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро эътироф мекарданд, аммо чанде пас аз соли 1844 маълум гардид, ки Иёлотӣ Муттаҳида он ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сездах аст, ва ҳамин фаҳмиш равшан сохт, ки папагӣ танҳо ҷузъе аз подшоҳии Рум нест, балки дар асл подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас мебошад.

«Дар зери рамзҳои аждаҳои бузурги сурх, ҳайвони ваҳшии монанди паланг ва ҳайвоне бо шохҳои монанди барра, ҳукуматҳои заминӣ, ки махсусан ба поймол кардани қонуни Худо ва таъкиб намудани қавми Ё машғул мешуданд, ба Юҳанно нишон дода шуданд. Ҷанг то поёни замон идома меёбад. Қавми Худо, ки бо зане муқаддас ва фарзандони вай рамзгузори шудаанд, ҳамчун онҳое тасвир ёфта буданд, ки бисёр дар ақаллият буданд. Дар айёми охир танҳо бақияе ҳанӯз вучуд дошт. Дар бораи онҳо Юҳанно чунин мегуяд: “онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд.”»

«Тавассути бутпарастӣ ва сипас тавассути Папагӣ, Шайтон қудрати худро дар тӯли қарнҳои бисёр ба қор бурд, то шохидони аминӣ Худоро аз рӯи замин маҳв созад. Бутпарастон ва папагароён аз як рӯи аждаҳо бармеангехта мешуданд. Фарқи онҳо танҳо дар он буд, ки Папагӣ, бо вонамуд кардани хизмати Худо, душмани хатарноктару бераҳмтар буд. Тавассути василаи румигарой, Шайтон ҷаҳонро ба асорат кашид. Калисои эътирофкунандаи Худо ба сафи ин фиреб кашида шуд, ва зиёда аз ҳазор сол қавми Худо зери ғзаби аждаҳо азоб кашид. Ва ҳангоме ки Папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъкибот даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармеҳост, то овози аждаҳоро такрор намояд ва ҳамон қори бераҳмонаву қуфромези пешинаро идома диҳад. Ин қудрат, ки охири қувваест барои ҷангидан бар зидди калисо ва шарияти Худо, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррагуна дошт, рамзӣ нишон дода шуда буд.»

«Вале хатҳои қотеъонаи қалами нубувват дар ин манзараи осоишта тағйиротеро ошкор месозад. Ҳайвоне ки шохҳои баррамонанд дорад, бо овози аждаҳо сухан мегуяд ва “тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури вай ба амал меоварад”. Нубувват эълон мекунад, ки ӯ ба сокинони замин ҳоҳад гуфт, ки барои ҳайвон суратеро бисозанд, ва ки “ҳама, хурду бузург, сарватманду камбағал, озода ғуломро водор месозад, то бар дасти ростии худ ё бар пешониҳои худ нишоне қабул кунанд; ва ҳеҷ кас наметавонист бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишона, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дошта бошад.” Ҳамин тавр протестантизм аз пайи қадамҳои папиат меравад». Signs of the Times, November 1, 1899.

Вақте ки шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл кушода шуданд, маълум гардид, ки тамоми силсилаи воқеаҳои, ки дар он шаш оят тасвир шудаанд, ба муносибатҳои се қудрате дахлдоранд, ки ҳоҳар Уайт онҳоро тоза ҳамчун «бутпарастӣ», «попиат» ва «протестантизм» муайян карда буд. Душман баҳс мекард, ки «замини ҷалол»-и ояти чилу як рамзи ё протестантизм аст ё Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум, аммо «замини ҷалол» Иёлотӣ Муттаҳида аст, ва дар ояти чилу як подшоҳи шимол (попиат) Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда тасхир мекунад. Хатои шайтонӣ, ки «замини ҷалол»-ро чизе ғайр аз Иёлотӣ Муттаҳида муаррифӣ мекунад, ба он тарҳрезӣ шудааст, ки мардону занонро аз дарк кардани он боздорад, ки рӯйдоди навбатии нубувватӣ баъд аз фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989, дар даврае ки дар шаш ояти охири Дониёл

ёздаҳум муаррифӣ шудааст, ҳамон қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда мебошад.

Барои Адвентистҳои рӯзи ҳафтум, ин маънои онро дорад, ки ояти чихилу як баста шудани муҳлати имтиёзо барои калисои Худо муайян мекунад, ва охирин чизе ки Адвентизми Лоодикия меҳаҳад бишнавад, ин аст, ки муҳлати имтиёзии онҳо рӯ ба анҷом аст! Худованд баҳсро ба нуқтае роҳнамоӣ кард, ки дар он эътироф гардид: вақте Руми бутпараст дар ҷанги Актиум дар соли 31 то милод идораи ҷаҳонро ба даст гирифт, лозим буд, ки он пеш аз ҳама се қудрати ҷуғрофиро, чунон ки дар боби ҳаштуми Дониёл тасвир шудаанд, ғатҳ намояд.

Ва аз яке аз онҳо шохчаи кӯчаке берун омад, ки ниҳоят бузург шуд ба ҷониби ҷануб, ва ба ҷониби шарқ, ва ба сӯи замини хушманзар. Дониёл 8:9.

Ин як воқеяи муқарраршуда буд, ки «ҷануб», «шарқ» ва «замини гуворо» он се минтақаи ҷуғрофӣро ифода мекарданд, ки Руми бутпараст ҳангоми ба даст гирифтани ҳокимият бар онҳо, ҳамчун подшоҳии ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас бар тахти замин боло рафт. Дар иртибот бо ин воқея, Руми папайгӣ низ бояд бар се қудрати ҷуғрофӣ ғолиб меомад, ҳангоме ки, чунон ки дар боби ҳафтуми Дониёл тасвир шудааст, ҳамчун подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас бар тахти замин боло мерафт.

Ман ба шохҳо назар меандохтам, ва инак, аз миёни онҳо шохи дигари хурде баромад, ки пеши он се шох аз шохҳои аввалин аз бех қанда шуданд; ва инак, дар ин шох ҷашмоне мисли ҷашмони одамизод буданд, ва даҳоне, ки суҳанони бузург меғуфт. Дониёл 7:8.

Дар баҳсе, ки бар сари «замини ҷалол»-и ояти чилу як ҷараён дошт, Худованд ошкор сохт, ки дар нубувват се зуҳури Рум вучуд дошт. Руми бутпараст, ки пас аз он Руми папайгӣ омад, ва сипас Руми айёми охир буд, ки мо онро «Руми муосир» меномем. Бар пояи ду ҳақиқати устувор ва собитшудаи нубувват — аввал, ин ки Худо ҳаргиз тағйир намеёбад, ва дигар, ин ки ҳақиқат бар шаҳодати ду шохид устувор мегардад, — мо бидуни ҳеҷ тардид ба ҷунин ҳулоса омадем, ки се монета барои подшоҳи шимол дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл бояд ифодакунандаи се қудрати ҷуғрофӣ муосир бошанд.

Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст. Ибриён 13:8.

Дар шарияти шумо низ навишта шудааст, ки шаҳодати ду нафар ҳақ аст. Юҳанно 8:17.

Ин шинохт он чиро, ки мо аллакай ҳулоса карда будем, тасдиқ намуд; зеро мо «замини ҷалол»-ро ҳамчун қудрати ҷуғрофӣ (Иёлоти Муттаҳида) муайян мекардем ва андешаи аблаҳонаро рад менамудем, ки он калисоро ифода мекунад, ки қудрати рӯҳонӣ аст. Мо ин мавқеъро бар асоси эътиқоде шакл додем, ки ҳамеша тасдиқ гардидааст: дар Қаломи Худо ҳеҷ гуна тасодуфе вучуд надорад. Бо шаҳодати бисёр далелҳо равшан аст, ки калисои Худо дар рӯзҳои охир кӯҳ аст.

Ва дар айёми охир ҷунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи ҳонаи Худованд бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз тепаҳо баландтар хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо сӯи он ҷорӣ хоҳанд шуд. Ва қавмҳои бисёр рафта, хоҳанд гуфт: Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба ҳонаи Худои Яъқуб, бароем; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ё қадам хоҳем зад; зеро ки аз Сион шарият содир хоҳад шуд, ва қаломи

Худованд аз Уршалим. Ишаъё 2:2, 3.

Онҳое ки пешниҳод намуданд, ки «замини ҷалол» калисо аст, ва бештар аз ҳама иддао мекарданд, ки он Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум мебошад, чунин карданд, зеро Дониёл он заминро «ҷалолманд» меномад, ва андешаронии сатҳии онҳо ба чунин хулоса расид, ки азбаски «кӯҳи муқаддаси ҷалолманд» дар ояти чихилу панҷум, бешубҳа, калисои охирзамонии Худост, пас «замини ҷалол» низ бояд калисо бошад. Охир, ҳар дуи онҳо сифати «ҷалолманд»-ро дар бар мегиранд.

Дар Каломи Худо ҳеҷ иштибоҳе нест, ва ҳангоме ки Дониёл калимаи «замин»-ро дар иртибот бо калимаи «ҷалолманд» ба кор мебарад, ва баъд аз чор оят ӯ ибораи «кӯҳи муқаддас»-ро дар иртибот бо калимаи «ҷалолманд» истифода мекунад, Дониёл фарқияти мақсадмандеро миёни замин ва кӯҳ муайян месохт. Замини ҷалолманди айнӣ Яҳудо аст, ва маҳз дар шаҳри Ерусалим маъбади Худо бино карда шуд. Ерусалим, ё маъбад, метавонад ҳамчун калисои Худо фаҳмида шавад, аммо худуде, ки Ерусалим дар он ҷойгир аст, замини Яҳудо мебошад. Бо афзоиш ёфтани дониш дар нури пешрави фариштаи сеюм, бисёр ҳақиқатҳо ҳамчун дониш устувор гардонидани шуданд, вале мо дар ин ҷо фақат заминаи нубувватро баён мекунем, ки се зуҳури Румро муайян мекунад.

Вақте ки мо дарк намудем, ки Руми бутпараст ва папавӣ ду шоҳидеро фароҳам оварданд, ки хусусиятҳои нубувватии Руми муосирро муқаррар мекарданд, мо як усули тафсирро шинохтем, ки онро ман «татбиқи сегонаи нубувват» номида будам. Дигарон низ буданд, ки андешаҳои монанде дар бораи такрори сегонаи баъзе нубувватҳоро ба кор бурда буданд, аммо таърифе, ки мо онро шинохтем, ҳамон таърифест, ки то ҳол истифода мебарем. Фаҳмидани ин муҳим аст, ки қоидаи нубувватии татбиқи сегонаи нубувват, ки Future for America онро бисёр вақт татбиқ менамояд, дар чараёни баҳси шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ ошкор гардид; аммо ҳамон қадар муҳим он аст, ки он баҳс ба аввалин шинохти он овард, ки татбиқи сегонаи нубувват ба Рум тааллуқ дорад. Дар таърихи миллерӣ яке аз баҳсҳои ин буд, ки оё Антиох Епифан «ғоратгарони» қавми Дониёл буд, ё «ғоратгарон» Рум буд, чунон ки миллериён мефаҳмиданд. Сабаби муҳим будани ин дар он аст, ки Рум, ҳамчун «ғоратгарони» қавми Дониёл, ҳамон касе аст, ки дар Дониёл ёздаҳ, ояти чордах, «руёро устувор мегардонад».

Ва дар он айём бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархоста хоҳанд истод; ҳамчунин ситамгарони қавми ту барои барқарор сохтани рӯё худро боло хоҳанд бардошт; вале онҳо фуру хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Бори аввал мо татбиқи сегонаи нубувватро аз он ҷиҳат дарк кардем, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас се зуҳуроти Рум вучуд дорад. Рум рӯёи нури пешравандаи фариштаи сеюмро барпо намуд, чунонки дар таърихи миллерӣ низ чунин кард. Дар таърихи миллерӣ ҳамин фаҳмиш буд, ки бутпарастӣ ва папагарӣ қудратҳои мебошанд, ки муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол карданд, ва ин ба он чорҷӯбаи ҳақиқат табдил ёфт, ки бар он Миллер «тамоми» даркҳои нубувватии худро бино кард. Шаш ояти охири Дониёл ёздаҳум чорҷӯбаи ҳақиқатеро барқарор намуданд, ки Future for America ҳамаи татбиқҳои нубувватии

худро бар он бино кардааст. Он чорчӯба се қудрати вайронгари аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб аст, ки ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебаранд.

Он чорчӯба бар эътирофе асос ёфтааст, ки Руми бутпараст ва пас аз он Руми папавӣ ду шохидеро фароҳам меоранд, ки Руми муосирро собит месозанд, ва Руми муосир ҳамоно иттиҳоди сегонаи аждаҳои спиритизм (Созмони Милали Муттаҳид), ҳайвони католицизм (папагӣ) ва пайғамбари козиби протестантизми муртад (Иёлоти Муттаҳида) мебошад. Он чорчӯба ҳамоно чизест, ки мо онро татбиқи сегонаи нубувват мешиносем. Дар мақолаҳои минбаъда мо татбиқҳои гуногуни сегонаи нубувватро, ки шинохта шудаанд ва чорчӯбаи нури пешрави се ғариштаро ташкил медиҳанд, баррасӣ хоҳем кард.

Мо татбиқи сегонаи се зухуроти Румро баррасӣ хоҳем кард, ки сохтори сиёсӣ ва динии Руми муосирро муайян месозанд, ки Сестра Уайт онро ҳунари калисой ва ҳунари давлатдорӣ номидааст. Он сохтор тавассути ба ҳам овардани хусусиятҳои пешгӯёнаи Руми бутпараст бо хусусиятҳои пешгӯёнаи Руми папавӣ шинохта мешавад, ба мақсади муайян кардан ва барқарор сохтани он хусусиятҳо дар Руми муосир.

Мо татбиқи сегонаи се зухуроти Бобилро, ки дар симои Намруд, Набукаднесар ва Белшасар намояндагӣ шудаанд, баррасӣ хоҳем кард; инҳо такаббури он марди гунохро муайян месозанд, ки дар маъбади Худо нишаста, эълон мекунад, ки ӯ Худост, ва Ишаёё ўро «ашшурии мағрур» номидааст. Тақаббури папавӣ, ки мавзӯи нубуввати Китоби Муқаддас аст, бо яқҷо овардани хусусиятҳои нубуввати Бобил бо хусусиятҳои нубуввати Бобул шинохта мешавад, ба мақсади муайян кардан ва барқарор сохтани хусусиятҳои Бобили муосир.

Мо татбиқи сегонаи се зухуроти Илёрро, чунон ки тавассути Илёр ва Яҳёи Таъмиддиханда намояндагӣ шудаанд ва «овозе, ки дар биёбон нидо мекунад»-ро дар рӯзҳои охир муайян месозанд, баррасӣ хоҳем кард. Овозе, ки дар биёбон дар рӯзҳои охир нидо мекунад, посбони мушаххасро ифода менамояд, ки худ як ҳаракат аст, ва шохидии дугонаеро дар дохили як ҳаракат муайян месозад, ки оғоз ва анҷоми ҳамсон дорад. Ба мо маълум карда шудааст, ки ғариштаи сеюм бе ғариштаи якум ва дуум вучуд дошта наметавонад; бинобар ин, дар як сатҳ ҷудо сохтани ҳаракати ғариштаи якум аз ҳаракати ғариштаи сеюм номумкин аст, ва ҳар ду ҳаракатро посбоне намояндагӣ мекунад, ки намунаи он дар Илёр ва Яҳёи Таъмиддиханда пешакӣ нишон дода шуда буд.

«Мо бояд бо қалам ва овоз ин эълонияро садо диҳем, тартиби онҳоро ва татбиқи нубувватҳоро, ки моро ба паёми ғариштаи сеюм мерасонанд, нишон диҳем. Бе якум ва дуум, сеюм вучуд дошта наметавонад. Мо бояд ин паёмҳоро ба ҷаҳон ба воситаи нашрияҳо ва мавзизаҳо бирасонем, ва дар пайдарҳамии таърихи нубувватӣ он чиро, ки буд, ва он чиро, ки хоҳад буд, нишон диҳем». Selected Messages, book 2, 105.

Мо татбиқи сегонаи се зухуроти паёмрасонеро, ки роҳро барои Омадани ногаҳонии Паёмовари Аҳд ба маъбади Худ омода месозад, чунон ки дар шахсиятҳои Яҳёи Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер муаррифӣ шудааст, баррасӣ хоҳем кард. Посбони ниҳой мавзӯи нубувватест, ки бо ба ҳам овардани хусусиятҳои нубуввати Яҳёи Таъмиддиханда ва

Вилиам Миллер, барои муайян кардани иҷрои ниҳони боби сеюми Малоқӣ, шинохта мешавад.

Инак, Ман ғариштаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши рӯи Ман муҳайё хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ёро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне ғариштаи аҳде ки шумо аз Ё хурсандед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Малоқӣ 3:1.

Мо татбиқи сегонаи се зухуроти Исломо, чунон ки тавассути хусусиятҳои нубуввати Исломи войи якум ва дуюми Ваҳй, дар бобҳои ҳаштум ва нӯҳум, тасвир шудааст, баррасӣ хоҳем кард, ки онҳо хусусиятҳои нубуввати Исломи войи сеюмо, ки дар бобҳои даҳум ва ёздаҳуми Ваҳй муайян шудааст, муайян месозанд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Нагузored, ки касе барои шумо мағз бошад; нагузored, ки касе ба ҷойи шумо андеша кунад, таҳқиқ намояд ва дуо гӯяд. Ин аст дастуре, ки мо имрӯз бояд онро ба дил гирем. Бисёре аз шумо мутмаинед, ки ганчи гаронбаҳои Малакути Худо ва Исои Масеҳ дар ҳамон Китоби Муқаддас аст, ки онро дар дасти худ нигоҳ медоред. Шумо медонед, ки ҳеҷ ганчи заминӣ бе кӯшиши пурмашаққат ба даст намеояд. Пас чаро интизор доред, ки бе ҷустуҷӯи ҷиддии Навиштаҳо ганҷҳои каломии Худоро дарк намоед?»

«Муқаддас Китобро хондан шоиста ва дуруст аст; аммо вазифаи шумо бо ин анҷом намеёбад, зеро шумо бояд саҳифаҳои онро худатон таҳқиқ намоед. Маълумоти Худо бидуни кӯшиши ақл, бидуни дуо барои ҳикмат ба даст оварда намешавад, то ки шумо аз донаи поки ҳақиқат коҳеро, ки одамон ва Шайтон бо он таълимоти ҳақро таҳриф кардаанд, ҷудо карда тавонед. Шайтон ва иттиҳоди ӯ аз омилони инсонӣ кӯшидаанд, ки коҳи гумроҳиро бо гандуми ҳақиқат омехта созанд. Мо бояд бо ҷидду ҷаҳд ганчи пинҳонро ҷӯё шавем ва аз осмон ҳикмат талаб намоем, то ихтироҳҳои инсонро аз амрҳои илоҳӣ ҷудо карда тавонем. Рӯҳи Муқаддас ба ҷӯяндаи ҳақиқи бузург ва гаронбаҳо, ки ба нақшаи наҷот тааллуқ доранд, ёрӣ хоҳад расонд. Ман мехоҳам ба ҳама ин воқеиятро таъкид намоям, ки танҳо мутолиаи рӯякӣ ва тасодуфии Навиштаҳо кофӣ нест. Мо бояд ҷустуҷӯ кунем, ва ин маъно ба ҷо овардани ҳар он чизеро дорад, ки худи ин калима дар бар мегирад. Чунон ки конкан бо шавқу ҳавас заминро меомӯзад, то рағҳои тиллои онро пайдо кунад, ҳамон тавр шумо бояд каломии Худоро таҳқиқ намоед, то ганчи пинҳонро, ки Шайтон муддати дароз мекӯшид аз инсон пинҳон дорад, биёбед. Худованд мегӯяд: “Агар касе бихоҳад иродаи Ёро ба ҷо оварад, вай дар бораи ин таълим хоҳад донист.” Юҳанно 7:17». Fundamentals of Christian Education, 307.